

[Krag.]

Regeringen, Industrien og Bankerne, føres, om de fortsættes, om disse Forhandlinger tilsigter at tilvejebringe en ny øget Indsats af mere almindelig Art fra Erhvervslivets Side med den høje Regerings Støtte, — om disse Forhandlinger finder Sted, og om deres Formaal er fastlagt. Derom har jeg spurgt. Den højtærede Statsminister har ikke ønsket at svare. Jeg ser derfor ikke rettere end, at forsynet med det Ansvar, som den højtærede Regering selv har læsset paa sin Ryg, træder den frem for Befolkningen i den foreliggende Situation lige saa nøgen, som dens enkelte Medlemmer er kommet til Verden.

Se, naar jeg nu siger, at for mig og for mine Meningsfæller er dette ingen Overraskelse, vil jeg dog tilføje, at hvis den højtærede Regering fortsat viser en saadan Ligegyldighed overfor Situationen med Afvisning af de Midler, der virkelig er betydningsfulde, og Nægtelse af at redegøre overfor Tinget for de Midler, som den kunde tænke sig bragt til Anvendelse, saa kunde det dog være, at der var et ikke helt ringe Tal blandt de Hundredtusinder, paa hvis Stemmer den høje Regering sidder, som blev seende. Det kunde dog være, at det store Gros, som indtil nu har bøjet sig ind under Fagforbunds diktaturet, og som, naar Knurren høres i den haarde Vintertid, da Arbejdsløsheden hjem søger saa at sige alle Fag, lader sig nøje med, at der kastes Understøttelsesforslag i Grams til dem, en Gang blev seende, en Gang blev forstaaende og krævede, at der kom til at staa Mænd bag de store Ord, som er udtalt forud for det sidste Valg.

Jeg kan heller ikke undlade i denne Forbindelse at gentage, hvad jeg sagde til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, da jeg forrige Gang havde Ordet, at hvis han var i Stand til ret at betragte sig selv, vilde han forstaa, at han staar som en Legemliggørelse af den højtærede Statsministers Løftebrud overfor dette Ting. Jeg henviser til den højtærede Statsministers Udtalelser her i Januar 1929 med Hensyn til Formandsposten i Landmandsbankens Afviklingskasse, og jeg opfordrer paa ny den højtærede Statsminister til overfor Tinget at redegøre for, hvorledes han finder Overensstemmelse mellem sin den Gang udtalte Opfattelse og sin senere Handling.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Socialminister. Den højtærede Minister afleverede i Aftes „eine grausame Salbe“, kan jeg sige, og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen raabte jo i Dag fra denne Plads i den Anledning:

Victoria! Men som det medfølgende Menneske, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er, føjede han, samtidig med at han bekendte, at „die ganze Armee“ var „auf einmal ruiniert“, dog til, at hvis der skulde være Rester tilbage, saa vilde han være Karl for at tilintetgøre dem. Jeg takker for denne Medfølelse med min Skæbne. Den højtærede Socialminister har forleden Dag lagt sit store Lovværk paa Tingets Bord, og jeg maa sige, jeg undrer mig virkelig ikke over, at under dette store Arbejde har Reformplanerne været hans Liv om Dagen og hans Drøm om Natten. Jeg undrer mig aldeles ikke derover. Jeg har endnu ikke faaet Lejlighed eller Tid til at studere det udførte Arbejde nærmere, men at dømme efter Omfanget af Bogen har det været særdeles betydeligt, og derfor forstaaer jeg i og for sig ogsaa godt, at den højtærede Socialminister allerede føler sig som den, der har udført et almindelig anerkendt Størværk. Der er jo for mange Mennesker ikke langt fra det, man ønsker, og til det, man betragter som allerede sket, og med den højtærede Socialministers Temperament in mente — jeg kender det jo dog ganske godt, jeg kender i det mindste noget til det — undrer det mig heller ikke, at den højtærede Minister i den Anledning erklærer sig selv for at være hellig og ukrænkelig: Ve den, der siger et kritisk Ord, ve over den, der vover at paavise, hvor langt vi gennem en ændret Indstilling overfor Forholdet til offentlige Kasser i den sidste Menneskealder og gennem Fortolkningskunst er naaet i Misbrug af disse Kasser. Tænk, at jeg, jeg vovede endogsaa at fremsætte Udtalelser i Forbindelse med disse Spørgsmaal, netop som den højtærede Socialministers Klokke begyndte at slaa 12. Ja, formasteligt var det, og jeg forstod jo ogsaa paa den højtærede Ministers Udtalelser i Aftes, at nogen Absolution kan jeg ikke vente. Den højtærede Minister mobiliserede aabenbart alt, hvad der fandtes i Rustkammeret, intet Vaaben syntes at være ham for ringe, den gammeltestamentlige Asenskeft blev hentet frem, alt var berettiget overfor mig. Først drog han frem af Arsenal et noget, han kaldte „forstyrret Barnepjat“, som foranledigede ham til en lang Oplæsning, ledsaget af et særdeles gennemtrængende og revsende Blik ned mod min Plads. Imidlertid, den højtærede Minister blev øjensynlig hurtigt klar over, at Skuddet ramte ikke. Jeg skal nemlig sige den højtærede Minister, at jeg har ikke inspireret den citerede Udtalelse. Ja, jeg kan godt tænke mig, at det undrer